

Само една единствена скъпоценна лампа отъ карбункули остана да хвърля странна кървавозлатиста свѣтлина въ топлия здрачъ на стаята. Като голѣмо бѣло цвѣте сияеше въ единъ жгълъ хитона на Ефросина. Тя взе флейтата и плахо я поднесе къмъ устнитѣ си. Следъ това я остави.

— Не. Не ми се свири тая вечеръ . . .

— Защо? — се изтрѣгна неволно отъ устнитѣ на Иваница.

Изведнѣжъ той се ядоса на себе си, скочи, отиде къмъ прозореца и отдрѣпна завесата. Дъждътъ бѣше спрѣлъ. Въ модрата прозрачностъ на небето се изрѣзваше огромниятъ тъменъ куполъ на Света София. Наблизо до нея статуята на Константина, сякашъ докосваше едритѣ сребърни звезди.

— Да посвирия ли? — попита тихо жената.

— Разбира се — отвърна твърде нетѣрпеливо Адрианъ.

Ефросина погледна високата царствена осанка на княза, който се бѣше извърналъ гърбомъ къмъ нея и още гледаше навънъ.

Тихи трептящи звуци на безнадеждна скръбъ и страстенъ упрѣкъ бавно изпълваха здрача на стаята. Ефросина се увлѣче въ пѣсенъта, забрави всичко, себе си, околнитѣ, свѣта, предъ полузамрѣженитѣ ѝ мигли се мърнаха далечни чудни видения, невѣроятни сѣнища . . .

Тримата мѣже слушаха вкаменени, омагьосани.

Пѣсенъта отдавна бѣ спрѣла, но дълго още омаята остана да трепти въ сърдцата на замисленитѣ, мълчаливи силуети, които седѣха неподвижни въ златистата сѣнка.

Изведнѣжъ примикюртъ скочи, запали свѣщитѣ, грабна лирата.

— Нѣщо весело! Нѣщо весело! Божествената Ефросина ще танцува.

Безумна радостъ лумна отъ сребърнитѣ струни.

Хетерата дръпна златистата мрежа отъ главата си. Като пламтящи вълни рукнаха коситѣ ѝ по снѣжната шия, по плещитѣ, по гърба, и я загърнаха цѣла — сякашъ огнена мантия. Рѣцетѣ ѝ потрепераха, каточе люшнати отъ буря. Смѣкна хитона. Хвърли сандалитѣ.